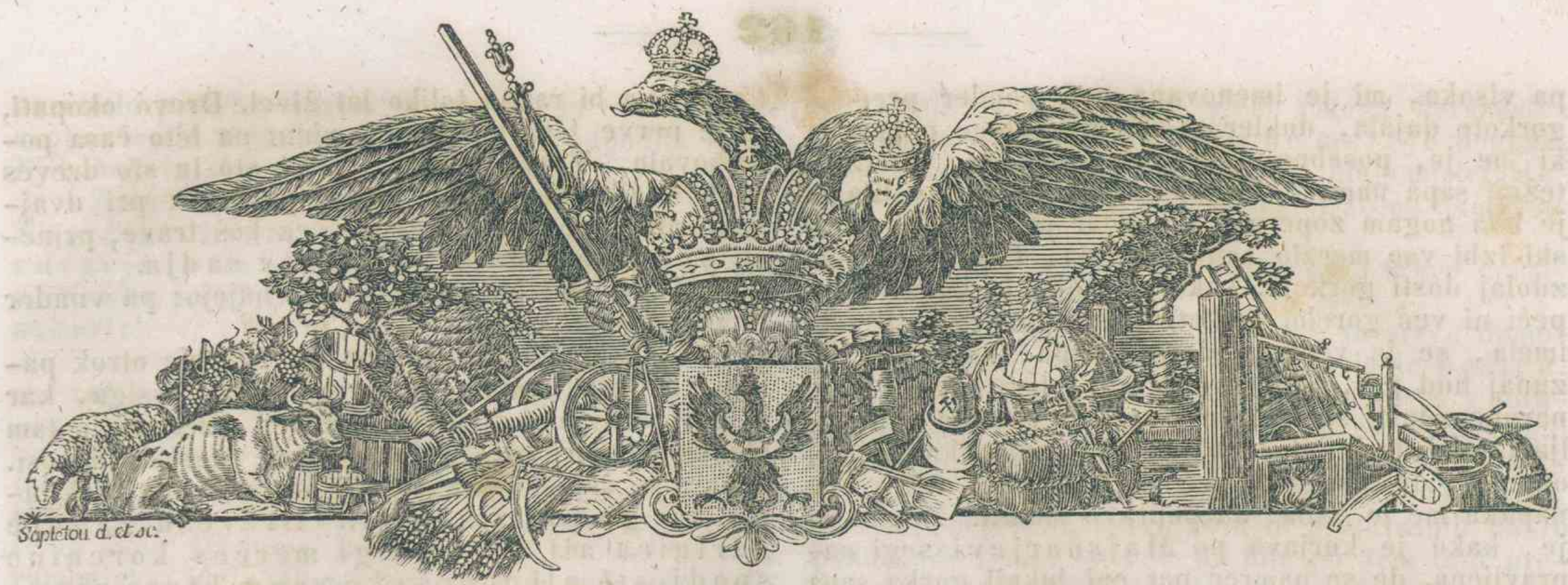

Kmetijske in rokodélske novice.

Na svitlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III. *V srédo 8. Kozoperska. 1845.* List 41.

Krajnskih učencov pesim o začetku šolskiga leta.

Serdca nikak nedajmo tudjini,
Dužni smo sve davat domovini, —
Ova mati nas je odgojila,
Njezin je naš život, bratjo mila!
(Grof Janko Draškovič).

Adijo spet deželni pragi!
O dnevi svetiga Mihela!
Je zopet ajda dozoréla:
Na noge, součenci dragi!

Recímo še posledni „z Bogam“
Očetu, materi, sestricam,
Domačim vertu in ravnicam,
Potokam bistrim, tihim logam;

In prot' Ljubljani jo zavímo,
Že je odperto učiliše,
Apol ljubljencov svojih iše,
Mi smo izvoljeni, — hitímo!

Pozdrav'mo zopet drage stene,
Kjér vir nam tèče učenosti,
Se pota kažejo modrosti,
Umetnosti visoke cene.

Uči nas, moramo spoznati,
Postava šolska modro dana:
Tevtona glase in Rimljana,
In aoriste Gèrka pregibati;

Verh tega mnog si perzadeva
Okroglo talijanšno znati;
Fransè le koljkej ponosljati,
Učenc si verli v čast peršteva:

Le Krajne malo znan' glasovi
So nam, čeprav nas je rodila,
Nas z lastnim mlekam oddojila,
Čeprav smo pravi nje sinovi. —

Lahko prebiramo gramatko,
Ptujinov in učmò se radi,
Kakó se njih beseda gladi;
Težko beremo krajnsko pratko! —

Ozri na druge se narode,
Lej! sledniga pred drugim mika
Le govor lastniga jezika,
Le domorodne šege, zgode. —

Zatorej, bratje! se med prave
Li smemo domorodce šteti,
Ak nočemo si perzadeti,
Učit' slovenšine se prave?

Dovelj je sredstev, součenci:
Imamo krajnšne učenika,
Novice lastniga jezika;
Ne bód'mo domorodni lenci! —

To ne! vsi terdno obljubímo:
Domači jezik gladko znati,
Rečí slovenske prej čmo brati,
In potlej klasike berímo!

Za Ferdinanda pa molímo:
Naj Bog ohran' še pozne leta
Ga Krajni miliga Očeta,
Za Ferdinanda vsi molímo! —

O. učenc modroslovja.

Peč z železno cevjo, ki dve izbi ogréva.

Zima se približuje, in kakor se kaže, bo kmalo treba za dobro peč skerbeti. Ne kèsam se poskušnje, od ktere sim vam že vlani pravil, in ktero posebno vsim tistim priporočim, ki imajo močirne in merzle stanovanja; prepričali se bodo, kako dobrotljiva je peč z železno cevjo, posebno kjer se le ena izba z njo ogréva. Peč, dokler je kaj gorka, zdolaj per dušku zmirej merzlo sapo požira, zgoraj pa verh temena, prepečêno vročo od sebe daja, ktera se naglo po celi izbi razširja. Naši bravci vedó, de je merzla sapa bolj stisnjena, zatorej težeji od gorke, in de se zató le bolj per tleh derží; ogréta pa bolj raztégnjena, zatorej lažeji od merzle, vselej per verhu po izbah plava.

Per meni imenovana peč sicer dve izbi ogréva, pa sim vonder zadovoljen z njo. Zakaj zdolaj per dušku zmiraj požira merzlo sapo, zatorej tudi več sogrete sape ali gorkote od sebe dati zamore, kakor navadna peč; pa tudi razbeljena cev od pečí gori do stropa, po kteri vroča sapa v mojo izbo skozi pod ferčí, veliko zraka ogréva in ogrétiga po družinski stanici razpošilja, in takó je gotovo, de se po tem takim lahko tudi nekoliko derv pervarje. Moja peč z železno cevjo je za kuho in za peko ravno takó perpravna, kakor popréd, zatorej je ni potreba dosti nalaš kuriti, zunaj kadar nam Bog kak hud piš pošlje, in še takrat le bolj zavoljo zgornje izbe, v ktero burja hudo sili.

Tega pa bi jez, desiravno sim sam storil, ne svetoval vsakimu, de bi si dve stanici z železno cevjo ogrévati perzadeval, posebno kdor ima zgoraj veliko in visoko izbo; kjer se lahko navadna peč postavi, in kjer derv ne manjka. Desiravno je moja izba le dva pasa, dva in pol čevlja široka, dva pasa manj pol čevlja dolga, en pas in en čevelj

pa visoka, mi je imenovana peč vonder prepičlo gorkote dajala, dokler si nisim nadloge popravil, ki me je, posebno na nogah, stiskala. Merzla, težeji sapa namreč se mi je obilno po tleh valila, in je bila nogam zoperna, in kadar je peč v družinski izbi vso merzlo sapo požerla, takó de je bilo zdolaj dosti gorkeji, kakor v moji, in kadar že v pečí ni več gorelo, gorkote je pa vonder še v sebi imela, se je večkrat merzla sapa, kadar je bil zunaj hud piš, od zgoraj v cev vlivati jela, in je narobe zdolaj še veči nepotrebno vročino napravljala, takó de je bilo treba večkrat zató okna zdolaj odpréti, de sim jez več gorkote gori dobil. Ta napaka me je silila, na popravo misliti. Znano mi je, kakó je kurjava po Majsnarjevi šegi napravljena, de se namreč per eni luknji gorka sapa napeljuje, per drugi nižeji pa merzla iz stanic nazaj v peč odpeljuje, zatorej sim tudi jez skozi pod še drugo luknjo predolbel, in skozi njo drugo, tri obilne palce široko železno cev per modelnicah pečí doli pred dušik napeljal, po kteri zdaj merzla sapa prav bèrhko od zgoraj doli kahlá, in takó se je gorkota za mojo izbo dobro popravila, kér zdaj peč smiraj kaj požirati dobiva, kar ogréto sapo iz cevi naprej goni; pa še boljši bo prihodnjič, kér sim nove zimske okna dobil, kterih pretečeno hudo zimo še nisim imel.

Marsikdo bo morebiti mislil (z čemur so me tudi nekteri prijatli že naprej strašili), de bi jez po ti napravi utegnil v nos kaj zoperniga dobivati, pa že iz lastne skušnje skozi 4 mesce vém, de moj nos nič zoperniga ne občuti, kér vse sorte dišave prijetne in neprijetne le k verhu pod strop silijo, in zatorej me je tudi skušnja izučila, de morajo luknje skozi strôp okoli cevi terdó zamašene in zamazane biti. — De se pa nevarnost ognja popolnama odverne, je dobro, okoli cevi, po kteri vroča sapa ferčí, iz potegnjeniga železa rinko v ljuknjo stropa vdélati, ali pa jo z motram dobro obzidati.

Nekteri si perzadevajo, z manjšimi potroški svoje pečí poboljšati. Za dve pečí že vém, de jima je le edina ravna železna cev skozi pečni tlak in teme udélana. Taka naprava je sicer boljši, ko nič, takó dobra pa nikdar biti ne more, kakor je tista, ki nam jo je gospod Pajk oznanil, ktera ima prav za prav tri cevi, kakor je imenovanimu oznanilu priloženo risanje vsakimu bravcu pokažalo, in zgornja počézna štirvoglata cev mora nar manj en čevelj široka, ne pa čez tri palce debala biti, ktero dve tanjki železni podloženi šini pod temenam nosite. (Moja ima en čevelj in tri palce širokosti, visokosti pa dva obilna palca.) Vzrok, zakaj mora takó široka biti, in de je še boljši, če jo peč še širji perpustí, si že vsak sam lahko misli.

Ljubljanski ključavničarski mojster Gašper Ahčin se je na Pajkovo obdelovanje vdal, de bo to koristno napravo z robo in zdelam vred zanaprej 1 funt po 20 kr. dajal, kakor je že tudi meni storil. Jur Plémèl, beneficjat na Lozicah v Ipavi.

Pogovor od sadjoreje.

(Konec.)

U. Iz nič ni nič. Sej tudi mlada živina postrežbe potrebuje, predenj doraste in kej dobička da. Žrebeta moramo nar menj tri léta kermiti, predenj je za vprégo, — in jez skozi in skozi terdim, de zdravo, žlahtno jabelčno drevó več dobička da, če petdesét lét stojí, kakor Cesarjev nar lépši konj, ako bi ravno toliko lét živel. Drevó okopati, bi le perve léta kakih pet minut na léto časa potrebovalo. Trave bi rés, če bi sto in sto dreves imeli in jih okopovali, precej potrátili; pri dvajsetih ali tridesetih ne znese čez koš trave, prinésti pa nam zamore desét košev sadja.

Juri. Oni lepó drevje oskerbujejo; pa vunder tù in tam eno vsahne, kakó je to?

U. Starši tudi skerbno za zdravje otrok pazijo, in vsak umni človek se ogiblje vsiga, kar bi mu zdravje podkopálo; vunder smert tù in tam otroka pohlomasti, in ljudí razne starosti pokosí. Kmalo se človeku, kakor tudi drevesu, kaj naključi, kar ga pod koš spravi. Drevesu zamore kertnica ali kak drugi merčes korenine spodjésti, ali dobí kako rano, ktero nismo ročno zacelili, de se posuší i. t. d. Pri mojim drevji je pa morebiti tudi tó le napčno: Perve léta, ko sim z sadjorejo se začel pečáti, sim dobival cepiče ali pelcarje nar žlahtnejšiga plemena, za cepljenje iz raznih in topléjših krajev od našiga; tem pa se naše bolj merzlo podnebje ni prileglo, in takó se te drevesca sušé. Vunder pa, če ravno tù in tam eno odletí, ne bodem jenjal po mnozih skušnjah sadonosnic rediti. Saj tudi vas sto učencov učim, in znabiti, de se jih komaj desét izobrazilo bode, kakor želimo, vunder še zato šole ne bomo poderli.

Jakop. Po tem takim ne bo nikoli žlahtniga plemena sadje druzih krajev pri nas rodílo?

U. Bo že, bo že; pa moramo drevje na naše ozračje (podnebje) poprej privaditi, kakor smo že mnogotere drevesa privadili. Ako iz bolj prijetniga kraja prinešen cepič na divjak vcépim, iz tega čez eno ali več lét na druziga, in iz druziga na tretjiga prenêsem, bo tretje drevó stanovitno, kakor domače. Tode take skušnje ne gredó za kmeta, kteri želí hitro terdniga drevja si zarediti; temuč le za vertnarje, ki po širokim z drevjorejo se pečajo. Vam tedej svetjem, cepiče za cepljenje iz domačih odrašenih, rodovitnih in žlahtnih dreves jemati, in sadonosnice saditi po mojim poduku; takó bomo sčasama sadja zadosti imeli.

Tone. Rad bi enkrat dober jabelčnik pil; dozdej ga še nisim doletel.

U. Kadar bomo dosti žlahtniga sadja imeli, bo tudi dobriga mošta dovelj. Ravno prav me na mošt opomniš, ko nikoli taciga, in na visoko častitiga duhovniga gospoda, Franc Pirca, kteri zdaj deleč, deleč v Ameriki nevernike v kristijanstvo napeljujejo. Poznal sim jih na Belipeči gospod fajmoštra; prijazni so mi bili, zató jih poznejši v Pečah, kamor so se prestavili, z dvema gospodama obišem. Pernesó nam dva bokala pijače, in velijo pokusiti jo, ktero vino nam bi bolj dopadlo. Eno je bilo bélo, drugo visoko, višnjeve barve, in čisto kot sonce. Obá gospoda hvalita drugo vino, rekoč: Presneto je to dobra Bizelšina! Gospod fajmošter se pomuzijo in meni rekó: No Štajerc! naj ga tudi Oní pokusijo in naj mi povedó, na kteri gorici je ta kaplica rastla? Pokusim ga dvakrat — trikrat — potem še le rečem: Tega plemena še nisim tako dobriga pil. Težko ga je spoznati, de je okoli farovža na drevju rastlo. Gotovo je! so rêkli. Pustili smo tertinjo in prav židane volje smo pri jabelčniku bili.

Gospod Pirc so tavžent in tavžent sadonosnic na Krajnskim izredili in tudi bukvice od sadjoreje spisali, od kterih je nidavnej, drugi natis

na svitlo prišel. Ravno ta gospod so tudi mene s svojim lepim izgledam k sadjoreji spodbodli, in iz Njih bukvic sim se jo večidel naučil.

Zató Jim bodem hvalo prepeval, dokler živim. Bog Jih ohrani še veliko, veliko lét pri zdravji in dobri moči, de bi še veliko za nebéško kraljéstvo in izobraženje svetá storili!

Peter Musy.

Spet nekaj za hišne gospodinje.

Kmetice iz Nasavskiga na Nemškim nosijo takó debele jajca v mesta na somenj, de so vse druge jajca le jajčiki proti njim. Eno takó jajce tehta okoli 10 lotov in vsako ima večidel po dva rumenjaka. Zató jih pa tudi po viši ceni od druzih prodajó. Kaj neki te kmetice delajo, de jim kokoši take jajca ležejo? — Poleti in jeseni berejo pràv pridno po gojzdih gobe (samo štrupenih ne), jih posuše, ter jih v štupo stolčejo, ktero potem skozi celo leto v piskru na kakim suhim kraji shranijo. Ravno takó tudi storé z želodam. Pšeničnih otrobov potem z četertinko imenovane gobove in ravno toliko želodove štupe z vodó zmešajo in terdo testó napravijo, iz kteriga kroglice (kuglice) grahove debelosti delajo in jih kokošim vsaki dan jesti dajo.

Centralblatt d. landw. Vereins in Baiern.

Slovenske besede.

(Nadalje.)

R. Pràv plemenito je biti iskren domorodec in svoji domovini vsega dobrega želeti!

J. Samo dobro želeti je še premalo. S samimi dobrimi željami se noben grad ne sozida, nobeno polje ne obdela — pa tudi noben narod se ne izobrazi in ne osreči. Tù se je treba dela lotiti in ga naprej gnati, si perzadevati, da se domorodec sam čedalje bolj izobrazi, potem pa svoje rojake podučuje v dobrih in koristnih rečeh; tu veljá se truditi neprenehoma v besedi in djanji. Pravijo: otrokam da ljubi Bog srečo v spanji — odraščeni se morajo pa truditi za njo. Tù se pravi: Te jedro mika, zgrizi lupino. Žlahtne želje so lepó dišeč cvet, žlahtne dela pa sladek sad. Lep je cvet, boljši še sam sad. Kjer drevesca ne cvetó, tam se ni nadjati sadja; še cvet je zastonj, če sadja ne obrodí. Čemu dobre želje, ko bi dobreh dél ne bilo? Tukaj veljá beseda: Misli žlahtno, delaj plemenito!

R. Da meni verjamete, jaz svoji domovini vsega dobrega želim, takó iskreno ko vsaki domorodec, — pa kaj moreš nas jeden vsemu narodu koristiti? Nič, ali saj takó malo, da ni vredno govora. — To more le samo naša gospòda, viši oblasti in naši duhovski in deželski starešini.

J. Vém, kaj hočeš reči. Resnično je, da se izreči ne da, koliko dobrega sprimejo dežele in narodi po skerbnih in dobromislečih oblastnikih, po duhovskih in deželskih starešinih, ki po očetovo ravnajo s temi, kteri so jim povereni. Dragi moj Radislav! Nič ni na svetu takó žlahtnega, kakor slavni oblastniki in starešini (Behörden), ki se za srečo ljudstva in domovine trudijo. Ako bi jih vendar s čem primeriti hotel, bi rekel, oni so božja roka, ki narode in dežele vlada in jih k sreči vozi. Zató se pri vsakih litanijah moli: „O Bog! razsvetli in poterdi v vsim dobrim duhovske in deželske oblastnike in vlasti, da nas bodo na vse to napeljevali, kar zamore k tvoji božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči celega keršanstva pripomoči.“ — Pa vsega samí ne morejo dognati, težka butara na njih ramah sloní; blagomisleči domorodci jih morajo podpirati, in srečo domovine podpomagovati. —

R. Kakó bi pa mogel nas jeden srečo domovine podpomagati?

J. Vsak mora biti domorodec in srečo domovine podpirati, ako si perzadeva, da je pošten, delaven, skerbljiv in dobro izučen v opravilih svojega stanú; po tem, da, ako more, tudi svoje rojake k temu napeljuje. Ako bi vsak to storil, v kratkim bi bila cela dežela polna samih poštenih, delavnih, skerbljivih in prebrisanih, dobro podučenih ljudí, — več bi bilo po tem tudi premožnih, zadovoljnih deželanov — vsa domovina bi srečnejši prihajala. Akoravno pa vsaki zamore h temu kaj doprinesti, da se narod izobrazi in domovina osreči, naj več in naj ložeji je to za naše izobražene domorodce.

R. Kaj bi pa bilo dobro, da bi izobraženi domorodci za narod in domovino storili?

J. Tri stvarí, pervič: da bi domorodci pri vsaki priložnosti se nosíli, kakor pravi koreniti Slovenci; drugič: da bi si prizadevali prosto ljudstvo izobraziti, kolikor je za njihov stan potreba; tretjič: da bi, kar morejo, učilnice (šole) podpirali.

R. Kakó se pa nosi pravi koreniti Slovenec?

J. Na tenjko ti tega še povedati ne znam. On pač pri vsaki priložnosti skaže, da mu je vse milo in drago, kar je slovenskega.

R. Kaj pa naj storim gledé tega?

J. Ali se s Slovenci pogovarjaš, ali kakemu Slovencu kak list pišeš, ali na Slovenskim kak napis kamor bodi napraviš, svoj materni jezik govori. To vsi narodi delajo, vsak v svojim maternim jeziku govorí in piše. Bolj ko je narod izobražen, bolj spoštuje svoj materni jezik. Lepšega ni, kakor slišati slovensko gospòdo po slovensko govoriti. Ako bi vedili naši gospodje, gospé in gospodične, kakó se jim slovenska beseda lepo priliči, bi se pri vsaki priložnosti po slovensko pogovarjali. — Ako kaj bereš, naj bode kar hoče, vselej pazi, kaj bi bilo za naš narod koristnega. Naj ti bo nar bolj imenitno kar prid tvoje domačije zadene. Vse švajcarske puntarije, španjske mešarije in vsi škodljivi prepiri zavoljo vere niso vredni, de bi jih brali. — Rad beri od slavjanskih stvarí; beri rad naše Novice, pa tudi še kake druge slavjanske Novine. Izobražen človek mora več znati, več vediti, in dalej viditi, kakor prost kmet, kteri samó naše Novice bere. Se najde sicer novin zadosti v drugih jezikih, pa te nikoli niso za nas takó zanimive (interessant), kakor slavjanske. Slavjanske so posebno za nas zložene, v njih najdeš kakor v jeden venec spleteno naj lepši cvetje iz vsih slavjanskih stranì. — Svojo literaturo moramo mi podpirati; ako bi hotli čakati, da bodo kaki ptuji ljudje prišli naših bukev kupovat in našo slovstvo podpirat, bi lehko mogli doslej čakati, da bi angelj k sodnemu dnevu trobil.

(Dalje sledí.)

Obertništvo.

Naši rojaki se tudi po ptujim dobro obnašajo. Na Dunaji živí gosp. Franc Sajkota, fabrikant mašnih oblačil (paramentov), ki ne prodá samó na Dunaji veliko blagá, ampak ga tudi na Parsko, Prajsovsko in clo

na Rusovsko pošilja. Kupci njegovo blagó pràv zlo hvalijo, posebno zató, kér so v njegovi fabriki izdelani paramenti posebno stanovitne farbe; nej bo zlató in srebró pravo ali pa le takó imenovano lijonsko, njegovo blagó daljši lepôto ohrani od druzih enacih izdelkov. On je namreč naredbo znajdel, pozlačeno in posrebernjeno blagó, obrobce (porte) i. t. d. takó izdelati, de dolgo dolgo svoje lepote ne zgubé. Razun tega je njegovo blagó tudi pràv po ceni. Mašni plajš iz na pol židaniga tomoška ali pa iz volnéniga žameta veljá 10 gold. in pol; levitni plajš s 3 čopmi in ovezo vred 18 gold.; velki plajš za večernice i. t. d. (Vespermantel) 20 gold.; celo nebó s 4 nosili vred 65 gold.; bandero manjši sorte z nosilam in križem 24 gold. i. t. d. Se vé, de je cena razločna po lepôti blagá; takó postavim je cena mašniga plajša od 10 do 300 goldinarjev. Razun imenovaniga blagá se pri gosp. Sajkotu, ki ima svojo štacuno na Šenpetrovim tergu (St. Petersplatz Nr. 575), tudi dobí bronasto in sreberno orodje vsake sorte za cerkovne opravila.

Zhebelarſka kupzhija in snajdba mravljinze pregnati.

Popoldan poletniga zhaſa pridem s deshizo v rokah h ſvojim zhebelam; tukaj pod koſhatim dreveſam per misi najdem veſniga shupana s ſvojima hlapzama; na misi ſtoji verzh koritnjaka (Steinbier), v rokah pa vſak ſvoj koſ kruha obrazha. No, dober dan goſpod! rezhe shupan.

Jes. Bog daj.

Shup. Ajda dobro kashe; ſterdí nam dajte, de jo bomo na kruh masali.

Jes. Ako mi zhbele kupite, sakaj ne.

Shup. Denarjev nimam, ali ſirka Vam dam. Deshizo na ſtran poſtavſhi, rezhem: She veljá, 33 korit imam. Pervo koritó boſta hlapza imela, de boſta pomagala ſirek ſhteti; sa drugo boſte dali eno serno, sa tretje 2, sa zheterto 4, sa peto 8, sa ſheſto 16, in po ti meri naprej. Ali Vam je pràv?

Shupan roko podá in rezhi: mosh beſeda. — Mati! perneſi eno merizo ſirka, in pa ſhe en verzh koritnjaka.

Sazhnemo ſhteti, ſhtejemo in ſhtejemo, per oſemnajſtim koritu she ſirka permanjkuje, kreda nameſto ſirka na miso pride; ali popraſka ſe shupan sa uſheſmi; ko je ſlednje korito 2147483648 sern sneſlo. — 220640 sern na en birgel (Vierling) vsetih, je sneſlo okoli 9185 berglov.

Nejevoljen shupan, ki ni poprej pomiſlil, de bi samogel pri tem poſhtevanji takó zhudo velik sneſek sern na dan priti, vershe na miso 2 krishovza sa moje kredanje, in drugi pogovor prizhnè, rekozh: Mravljinzi ſo per ſterdi.

Neſrezhni merzheſi! jes vam jo bom she sapél; popadem desho, ſ kredo potegnem paſ okoli deshe, in rezhem: krish krash! krish krash! Pomagalo je; mravljinzi ne gredó zhres paſ.

Poln saupanja na ta krish krash vſtanem, grem h mladimu dreveſzu, ki je bilo polno mravljinzov, in naredim okrog debla ſ kredo 2 perſta ſhirok paſ. Na zelo zhebelſko kupzhijo posabimo, vidijozh, de mravljinzi zhes kredo ne grejo, in de ti, ki ſo na dreveſu bili, rajſhi doli poskakajo, kakor pa, de bi zhres to belo ſtrasho ſhli.

Zhbelarji toshijo, kakó teshko de je ſterd pred mravljinzi ubraniti. Storite takó in ubranili jih boſte. (?) In ako bi ti per vſim tem ſhe vender kaki mravljinzi ſterd salesovali; ſo taki mravljinzi kerſhzheni mravljinzi, tem ne bo kreda, ampak le kljuzhavniza pomagala.

Podklofhterzhan.

Urno, kaj je noviga?

(Cesarski nadvojvodiči, Franc, Ferdinand in Karl) sinovi Nadvojvoda Franca in brata našiga presvitliga Cesarja, so na svojim popotvanji 30. dan Kimovca tudi Ljubljano obiskali, drugo jutro pa v Marburg se naprej podali.

(Nov hlapón na Dunajski železni cesti), ki je dobil imé v čast Krajnske dežele, se imenuje „Weixelburg“ „Višnja Gora“. Častiti c. k. kameralni komisar v Bruku gosp. H. Kos, so nam zopet to novico oznanili in obljubili, večkrat kaj taciga pisati.

(Zavarvanje živine.) V Terstu se je nova družba začela, pri kteri se zamore živina zavarvati, in ktera škodo pocerkanih živinčet povrača. Imé te družbe je: assicurazione generale austro-italicha. Po vsih cesarskih deželah so opravniki postavljeni, ki pristopnike zapisujejo, plačila prejemljejo i. t. d. Koliko gré letniga plačila za zavarvanje ene glave odrajtati, se zvé za krajnsko deželo v Ljubljani pri gosp. Jožefu Zevniku, v Gradišu Nr. 32.

Bazen ali právlica.

Muha in krop.

Enkrát je hotla ena muha
Le zveditʼ, kaj se v kotli kuha;
S to miseljo od bližnih dʼri
Tje h kotlu gorʼ na kraj zleti,
Pa kaj! kʼ svitlobe je premalo,
Deb ʼ bolj na tanjkʼ se viditʼ dalo!
Stermí se ozira dolʼ in tje,
Po silʼ, kaj not je, zveditʼ če:
„Alʼ so morbitʼ ocvertʼ drobljanci,
„Al pa prav drobno kuhanʼ žganci;
„Al pa bʼ znal biti tudʼ trijet.
„Oh s cukricam prav gostʼ povet;
„Ja dobriga zna bitʼ vse sorte,
„Ne mara, de clo kej od torte;
„Ne kuha se gotovʼ zastojn
„Ter duha imá nar boljšʼga von.
„E kaj! če tudi glava mʼ poči!“
Per tej besedi notri skoči.
„As, as! oh krop! zdaj zaječi,“
Ko blisk na drugo stran zleti.
„Presneto sim si nos opekla!“
Je po oddihu večkrat rekla.
„Za tiste, kʼ dolg imajo nos,
„Je v kotlu tem nauka en kos.“
To z drugim se besedam reče:
„Vedljivost derzna se opeče.“ —r.

Vganjka.

Piše kadar mertev je,
Kadar živ pa nikdar ne.

Današnjimu listu je perložen list Nr. 13 perdjan.

Žitni kup.	V Ljubljani 4. Kozoperska. gold.	kr.	V Krajnju 29. Kimovca. gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	1	40	1	43
1 » » banaške	1	48	1	57
1 » Turšice	1	10	1	12
1 » Soršice	1	24	1	23
1 » Rèži	1	16	1	27
1 » Ječmena	—	—	—	—
1 » Prosa	1	1	1	8
1 » Ajde	—	56	1	4
1 » Ovsa	—	41	—	43

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*